

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-50-06

Druk nr 483

Warszawa, 6 kwietnia 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks
postępowania karnego oraz niektórych
innych ustaw.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. § 1. Policja i inne organy w zakresie postępowania karnego wykonują polecenia sądu i prokuratora oraz prowadzą pod nadzorem prokuratora śledztwo lub dochodzenie w granicach określonych w ustawie.

§ 2. Wszystkie instytucje państwowe i samorządowe są obowiązane w zakresie swego działania do udzielania pomocy organom prowadzącym postępowanie karne w terminie wyznaczonym przez te organy.

§ 3. Osoby prawne lub jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej inne niż określone w § 2, a także osoby fizyczne są obowiązane do udzielenia pomocy na wezwanie organów prowadzących postępowanie karne w zakresie i w terminie przez nie wyznaczonym, jeżeli bez tej pomocy przeprowadzenie

czynności procesowej jest niemożliwe albo znacznie utrudnione.”;

2) w art. 19:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W razie nieudzielenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie można nałożyć na kierownika organu zobowiązanego do wyjaśnień karę pieniężną w wysokości do 20 000 złotych.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Na postanowienie o ukaraniu przysługuje zażalenie. Na postanowienie o ukaraniu, wydane przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym, zażalenie przysługuje do sądu rejonowego, w którego okręgu toczy się postępowanie.”;

3) w art. 20 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie rażącego naruszenia przez obrońcę lub pełnomocnika strony ich obowiązków procesowych sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką lub radę okręgowej izby radców prawnych, żądając nadesłania w wyznaczonym, nie krótszym niż 7 dni, terminie informacji o podjętych działaniach wynikających z zawiadomienia. Odpis zawiadomienia przesyła się Ministrowi Sprawiedliwości.”;

4) w art. 20 po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. W razie nienadesłania w wyznaczonym terminie informacji, o których mowa w § 1, można nałożyć na dziekana właściwej rady karę pieniężną w wysokości do 20 000 złotych.

§ 1b. Na postanowienie o ukaraniu przysługuje zażalenie. Na postanowienie o ukaraniu wydane przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym zażalenie przysługuje do sądu, w którego okręgu toczy się postępowanie.”;

5) po art. 117 dodaje się art. 117a w brzmieniu:

„Art. 117a. § 1. Jeżeli strona ma więcej niż jednego obrońcę lub pełnomocnika, czynność procesową można przeprowadzić w wypadku stawienia przynajmniej jednego z nich, chyba że strona wyrazi zgodę na przeprowadzenie czynności bez udziału obrońcy lub pełnomocnika, których udział nie jest obowiązkowy.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do pełnomocników podmiotu określonego w art. 416.”;

6) w art. 285:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Na świadka, biegłego, tłumacza lub specjalistę, który bez należytego usprawiedliwienia nie stawiał się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie albo bez zezwolenia tego organu wydalil się z miejsca czynności przed jej zakończeniem, można nałożyć karę pieniężną w wysokości do 20 000 złotych”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do obrońcy lub pełnomocnika, w wypadkach szczególnych ze względu na ich wpływ na przebieg czynności; w postępowaniu przygotowawczym karę pienięż-

ną, na wniosek prokuratora, nakłada sąd rejonowy, w którego okręgu prowadzi się postępowanie.”;

7) w art. 287 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepis art. 285 § 1 stosuje się odpowiednio do osoby, która bezpodstawnie uchyla się od złożenia zeznania, wykonania czynności biegłego, tłumacza lub specjalisty, złożenia przyrzeczenia, wydania przedmiotu, dopełnienia obowiązków poręczyciela albo spełnienia innego ciążącego na niej obowiązku w toku postępowania, jak również do przedstawiciela lub kierownika instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej obowiązanej udzielić pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne, która bezpodstawnie nie udziela pomocy w wyznaczonym terminie.”;

8) w art. 289 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Osobę, która przez niewykonanie obowiązków wymienionych w art. 285 § 1 i 1a lub art. 287 § 1 spowodowała dodatkowe koszty postępowania, można obciążyć tymi kosztami; dopuszczalne jest obciążenie kosztami kilku osób solidarnie. Żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową oraz pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego nie obciąża się tymi kosztami.”;

9) art. 378 otrzymuje brzmienie:

„Art. 378. § 1. Jeżeli w sprawie, w której oskarżony musi mieć obrońcę i korzysta z obrony z wyboru, obrońca lub oskarżony wypowiada stosunek obrończy, prezes sądu lub sąd wyznacza obrońcę z urzędu, o ile oskarżony nie powo-

łał obrońcy z wyboru. W razie potrzeby rozprawę przerywa się lub odracza.

§ 2. W sprawie, w której oskarżony korzysta z obrońcy z urzędu, sąd na uzasadniony wniosek obrońcy lub oskarżonego zwalnia obrońcę z jego obowiązków i wyznacza oskarżonemu innego obrońcę z urzędu.

§ 3. W przypadkach określonych w § 1 i 2 sąd podejmuje zarazem decyzję, czy dotychczasowy obrońca może bez uszczerbku dla prawa oskarżonego do obrony pełnić obowiązki do czasu podjęcia obrony przez nowego obrońcę.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.²⁾) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. W postępowaniu uregulowanym w niniejszym kodeksie stosuje się odpowiednio przepisy art. 2, 4, 5, 7-9, 13,14, art. 15 § 2 i 3, art. 16, art. 18 § 2, art. 20 i 23 Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.³⁾) w art. 206 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd wzywa osobę zobowiązaną do uiszczenia kosztów sądowych, pieniężnej kary porządkowej lub porządkowej kary grzywny do ich zapłacenia w terminie 30 dni, a w razie bezskutecznego upływu tego terminu należności te ściąga w drodze egzekucji.

§ 2. W zakresie odraczania, rozkładania na raty i umarzania należności sądowych stosuje się odpowiednio art. 49-51, przy czym okres odroczenia albo rozłożenia na raty pieniężnej kary porządkowej lub porządkowej kary grzywny nie może przekroczyć 6 miesięcy.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 49 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie naruszenia powagi, spokoju lub porządku czynności sądowych albo ułżżenia sądowi, innemu organowi państwowemu lub osobom biorącym udział w sprawie, sąd może ukarać winnego karą porządkową grzywny w wysokości do 20 000 złotych lub karą pozbawienia wolności do czternastu dni; osobie pozbawionej wolności, w tym także tymczasowo aresztowanej, można wymierzyć karę przewidzianą w przepisach o wykonaniu kary pozbawienia wolności albo w przepisach o wykonaniu tymczasowego aresztowania.”;

2) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. Jeżeli, mimo upomnienia, obrońca lub pełnomocnik, będący adwokatem lub aplikantem adwokackim uprawnionym do występowania przed sądem na podstawie przepisów ustawy – Prawo o adwokaturze albo radcą prawnym lub aplikantem radcowskim uprawnionym do występowania przed sądem na podstawie przepisów ustawy o radcach prawnych, nadal rażąco narusza powagę, spokój lub porządek czynności sądowych albo ułżża sądowi, sędzia przewodniczący skła-

dowi sądu może odebrać mu głos w danej kwestii, a sąd może, niezależnie od działań przewidzianych w odrębnych przepisach, ukarać go karą porządkową grzywny w wysokości do 30 000 złotych.”;

3) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. § 1. Zarządzenia porządkowe przewodniczącego oraz kary porządkowe wymierzane przez sąd nie mają zastosowania do sędziów i ławników należących do składu orzekającego oraz do prokuratora biorącego udział w sprawie, a także osób, do udziału których w sprawie stosuje się przepisy o prokuratorze.

§ 2. Do obrońcy i pełnomocnika, wymienionych w art. 49a, biorących udział w sprawie nie stosuje się kary pozbawienia wolności, o której mowa w art. 49 § 1 i w art. 50 § 3.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, z późn. zm.⁵⁾) w art. 90 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W wypadku określonym w ust. 2 Ministrowi Sprawiedliwości przysługują prawa strony.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059, z późn. zm.⁶⁾) w art. 68¹ po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Minister Sprawiedliwości może polecić wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu.

1b. W wypadku określonym w ust. 1a Ministrowi Sprawiedliwości przysługują prawa strony.”.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- ¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479.
- ²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1031, Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 128, poz. 1351 oraz z 2005 r. Nr 132, poz. 1103 i Nr 143, poz. 1203.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479.
- ⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 213, poz. 1802, Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 104, Nr 185, poz. 1907, Nr 188, poz. 1838 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 169, poz. 1413, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104.
- ⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152, z 2004 r. Nr 34, poz. 303, Nr 62, poz. 577 i Nr 202, poz. 2067 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1361 i Nr 169, poz. 1417.
- ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152, z 2004 r. Nr 34, poz. 303, Nr 62, poz. 577 i Nr 202, poz. 2067 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1361 i Nr 169, poz. 1417.

U Z A S A D N I E N I E

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy – Prawo o adwokaturze oraz ustawy o radcach prawnych ma na celu wyposażenie organów procesowych w instrumenty pozwalające na zdyscyplinowanie uczestników postępowania karnego. Brak dyscypliny uczestników postępowania karnego ma bowiem zasadniczy wpływ na czas trwania tego postępowania, skutkując jego przewlekłością. Do takiego wniosku prowadzi zwłaszcza analiza orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeprowadzona przez pełnomocnika Ministra Spraw Zagranicznych do spraw postępowań przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka za okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r. W świetle tych orzeczeń, zwłokę w procesie karnym powodują w szczególności: bezpodstawne opóźnienia w przedstawianiu opinii przez biegłych, nieprawidłowości w zakresie doręczeń wezwań i tolerowanie przez sądy działań adwokatów zmierzających do opóźnienia postępowania.

Projekt ten jest elementem szerszego zamysłu legislacyjnego usprawnienia postępowania karnego, który jest realizowany w odniesieniu do poszczególnych instytucji postępowania karnego i organizacji pracy sądów powszechnych.

W art. 15 Kodeksu postępowania karnego, w nowym § 3, zakłada się wprowadzenie powszechnego obowiązku udzielenia pomocy organom prowadzącym postępowanie karne. Obecnie art. 15 § 2 K.p.k. nakłada obowiązek udzielenia pomocy organom prowadzącym postępowanie karne jedynie na instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w zakresie ich właściwości. Praktyka wykazuje, że grupa podmiotów obowiązanych do udzielenia pomocy i zakres tej pomocy są określone zbyt wąsko. Brakuje podstawy prawnej pozwalającej organowi prowadzącemu postępowanie karne skutecznie żądać, np. udostępnienia nieruchomości, będącej we władaniu osoby fizycznej, dla dokonania oględzin miejsca zdarzenia czy przeprowadzenia eksperymentu. Podobna sytuacja zachodzi w odniesieniu do

osób prawnych i jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli w zakresie swojego działania nie są obowiązane do udzielania pomocy organom procesowym. Ponadto przepis art. 15 § 2 Kodeksu postępowania karnego w obecnym brzmieniu powoduje, że wezwanie podmiotu tam wymienionego do udostępnienia pomieszczenia lub terenu dla przeprowadzenia czynności procesowej jest problematyczne, bo przepis stanowi o obowiązku pomocy jedynie w zakresie działania danego podmiotu. Nie wyznacza też terminu do udzielenia pomocy. Tymczasem władztwo nad nieruchomością najczęściej nie wchodzi w zakres działania takiego podmiotu. Projektowany nowy przepis art. 15 § 3 Kodeksu postępowania karnego usuwa wskazane niedostatki obowiązującej regulacji. Pozwoli ponadto organowi procesowemu skutecznie żądać informacji mających znaczenie dla postępowania karnego, np. od dyrektora szpitala o fakcie i terminie hospitalizacji danej osoby. Z kręgu wymienionych w tym przepisie podmiotów wyeliminowano, jako zbędne przy projektowanym brzmieniu § 3, instytucje społeczne, a ponadto określono termin do udzielenia pomocy.

Powszechny obowiązek świadczenia na rzecz wymiaru sprawiedliwości istnieje już na gruncie postępowania karnego w zakresie stawiennictwa i złożenia zeznań na wezwanie organu procesowego (art. 177 § 1 K.p.k.) oraz w zakresie pełnienia czynności biegłego (art. 195 § 1 K.p.k.), tłumacza (art. 204 § 3 w zw. z art. 195 § 1 K.p.k.) lub specjalisty (art. 206 w zw. z art. 195 § 1 K.p.k.).

Niewypełnienie obowiązków świadka, biegłego, tłumacza lub specjalisty w zakresie stawiennictwa lub wykonania czynności, do której dana osoba została powołana, jest zagrożone karą porządkową.

Podobne rozwiązanie przewiduje projektowany przepis art. 15 § 3 Kodeksu postępowania karnego. Wprowadzając powszechny obowiązek świadczenia pomocy na wezwanie organu prowadzącego postępowanie karne, ustanawia on jednocześnie sankcję w postaci kary pieniężnej za bezpodstawne nieudzielenie pomocy. Sankcję tę usytuowano w art. 287 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

Należy mieć na uwadze, że karę pieniężną, zgodnie z dyspozycją art. 287 § 1 K.p.k., można nałożyć tylko wówczas, gdy osoba bezpodstawnie uchyla się od ciążącego na niej obowiązku. Jeżeli zatem istnieje faktyczna lub prawna przeszkoda do udzielenia pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne, np. wynikająca z dyspozycji art. 287 § 4 K.p.k., to za odmowę udzielenia pomocy nie przewiduje się kary porządkowej. W sytuacji, gdy udzielona organowi prowadzącemu postępowanie karne pomoc wymaga poniesienia przez udzielającego pomocy określonych kosztów, to koszty takie będą stanowiły wydatek Skarbu Państwa i wejdą w skład kosztów procesu. Projektowane przepisy art. 15 nie nakładają bowiem na świadczącego pomoc obowiązku ponoszenia kosztów tej pomocy i w tej sytuacji koszty takie powinien tymczasowo wyłożyć organ prowadzący postępowanie karne, określając na podstawie art. 618 § 3 wysokość omawianego wydatku.

Obecnie przepis art. 20 § 1 Kodeksu postępowania karnego daje sądowi, a w postępowaniu przygotowawczym – prokuratorowi, podstawę prawną do zawiadomienia rady adwokackiej lub innego właściwego organu w razie rażącego naruszenia obowiązków procesowych przez obrońcę lub pełnomocnika.

Brakuje natomiast instrumentów prawnych, które pozwoliłyby organowi procesowemu monitorować dalszy bieg takiego zawiadomienia, chociażby w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne na użytek zdyscyplinowania obrońcy lub pełnomocnika w danym postępowaniu.

Takie instrumenty przewidziano w projektowanym brzmieniu art. 20 § 1 K.p.k.

Przewiduje się mianowicie prawo sądu, a w postępowaniu przygotowawczym – prokuratora, do żądania od dziekana zawiadomionej rady adwokackiej lub rady okręgowej izby radców prawnych nadesłania w wyznaczonym terminie informacji o podjętych działaniach wynikających z zawiadomienia.

Termin na nadesłanie informacji określać będzie organ prowadzący postępowanie karne i zawiadamiający o rażącym naruszeniu obowiązków przez

obrońcę lub pełnomocnika, a jego długość będzie zależna od rodzaju żądanych informacji.

Niemniej jednak proponuje się, aby w każdym przypadku termin ten był nie krótszy niż 7 dni, licząc od daty doręczenia zawiadomienia.

Ustanowienie terminu minimalnego ma na celu zapobieżenie wyznaczeniu terminów zbyt krótkich dla zebrania danych niezbędnych do udzielenia rzetelnej informacji.

Jednocześnie przewiduje się, że organ procesowy zawiadamiający o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych przez obrońcę lub pełnomocnika przesyła odpis tego zawiadomienia Ministrowi Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości ma bowiem określone uprawnienia wobec organów samorządowych korporacji zawodowych adwokatów i radców prawnych, wynikające – odpowiednio – z ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059, z późn. zm.), które dodatkowo są wzmacniane przez przepisy art. 3 i 4 niniejszego projektu, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Przewidziany w art. 20 § 1 K.p.k. obowiązek udzielania informacji na żądanie organu procesowego obwarowano karą pieniężną, którą można nałożyć na dziekana właściwej rady.

Regulacje w tym względzie zawiera projektowany przepis art. 20 § 1a K.p.k.

W art. 20 § 1b K.p.k. przewiduje się natomiast możliwość zaskarżenia postanowienia o ukaraniu karą pieniężną.

Na postanowienie sądu o nałożeniu kary pieniężnej w trybie art. 20 § 1a K.p.k., zażalenie będzie rozpoznawał – na zasadach ogólnych – sąd wyższego rzędu. Natomiast do rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora nakładające karę pieniężną, wydane w postępowaniu przygotowawczym, przewidziano tryb taki sam jak określony w art. 290 § 2 K.p.k.

Dla ujednolicenia trybu zaskarżenia orzeczeń o nałożeniu kary pieniężnej za brak reakcji na „sygnalizację” zmieniono również przepis art. 19 § 4 K.p.k., przewidując drogę sądową dla rozpoznania zażalenia na postanowienie o nałożeniu kary pieniężnej w trybie art. 19 § 3 K.p.k. wydane przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym.

W art. 20 § 1 K.p.k. zmieniono również krąg adresatów zawiadomień o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych przez obrońcę lub pełnomocnika, ograniczając ten krąg, zgodnie z rzeczywistymi potrzebami procesowymi w tym zakresie, do rady adwokackiej szczebla okręgowego oraz rady okręgowej izby radców prawnych.

Kolejna zmiana przepisów Kodeksu postępowania karnego dotyczy porządku czynności procesowych i polega na dodaniu, po art. 117, nowego przepisu art. 117a, umożliwiającego przeprowadzenie czynności procesowej w sytuacji, gdy strona ma więcej niż jednego obrońcę lub pełnomocnika, a nie wszyscy z nich stawili się do udziału w czynności. Projektowany przepis nie ogranicza prawa do obrony formalnej, ta jest bowiem realizowana innymi przepisami, w szczególności art. 77-81 K.p.k. Nie wprowadza również ograniczeń w zakresie możliwości ustanowienia pełnomocnika przez stronę inną niż oskarżony lub podmiot określony w art. 416 K.p.k.

W wypadku gdy strona ma więcej niż jednego obrońcę lub pełnomocnika, to każdy z tych obrońców lub pełnomocników ma pełnię praw i nie jest związany czynnościami współobrońców albo współpełnomocników.

Każdy z obrońców lub pełnomocników danej strony, zgodnie z wymogiem art. 117 § 1 Kodeksu postępowania karnego, jest powiadamiany o czasie i miejscu czynności procesowej, w której ma prawo uczestniczyć. Obecnie, wobec treści art. 117 § 2 Kodeksu postępowania karnego, usprawiedliwiona nieobecność chociażby jednego z ustanowionych przez oskarżonego obrońców albo jednego z pełnomocników strony innej niż oskarżony, powoduje, że czynności procesowej nie można prowadzić. Projektowany przepis art. 117a § 1 Kodeksu postępowania karnego łagodzi ten zakaz. Decyzję o przeprowadzaniu czynności procesowej w sytuacji, gdy strona ma kilku obrońców lub

pełnomocników, a stawił się chociażby jeden z nich, pozostawia do uznania organu procesowego.

Taka regulacja jest zgodna z poglądami Sądu Najwyższego, wyrażonymi również na gruncie obowiązujących przepisów.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 1 kwietnia 2005 r. sygn. VKK 364/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd: „Jedynie wówczas, gdyby wcześniej sąd wiedział od obrońców o podziale zadań między nimi, dopuszczalna byłaby wykładnia, że w zakresie obrony przyjętym przez tego z nich, który nie wykonuje jej w sytuacji wskazanej w art. 79 § 1 i 2 K.p.k. oraz w art. 80 K.p.k., oskarżony nie miał obrońcy w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 10 zd. pierwsze K.p.k. Jednak sygnał o takiej sytuacji powinien pochodzić od obrońców lub – oczywiście – od samego oskarżonego. Obowiązkiem sądu jest bowiem zapewnić mu normalne, a nie maksymalne, standardy obrony.

Do adwokatów natomiast należy, czy to na skutek ustanowienia, czy wyznaczenia do obrony, dochowanie najwyższych jej standardów.

Chodzi nie tylko o realizowanie, ale zarazem respektowanie ról procesowych wyznaczonych przez przepisy sądowi i innym uczestnikom postępowania.”.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 1998 r., sygn. VKKN 207/97, w którym, oceniając zarzut naruszenia prawa do obrony poprzez uniemożliwienie oskarżonemu korzystania z dwóch obrońców, dopatrył się naruszenia prawa do obrony w tym, że jeden z obrońców w ogóle nie został powiadomiony o terminie rozprawy i w konsekwencji nie był na niej obecny. Istotą uchybienia procesowego było więc niepowiadomienie obrońcy o terminie rozprawy, nie zaś nieobecność tego obrońcy na rozprawie.

Przepis art. 117a § 2 Kodeksu postępowania karnego przewiduje, że regulacja przewidziana w § 1 art. 117a będzie miała odpowiednie zastosowanie również do pełnomocników podmiotu określonego w art. 416 Kodeksu postępowania karnego.

W art. 285 § 1 Kodeksu postępowania karnego proponuje się dookreślenie warunku nałożenia kary pieniężnej za nieusprawiedliwione niestawiennictwo na wezwanie organu procesowego, poprzez wskazanie, że chodzi o brak należytego usprawiedliwienia.

Takie dookreślenie przesłanki do nałożenia kary pieniężnej spowoduje, że przesłanka ta będzie ściśle nawiązywać do treści przepisu art. 117 § 2 K.p.k., w którym mowa o należywym usprawiedliwieniu niestawiennictwa.

W art. 285 po § 1 Kodeksu postępowania karnego przewiduje się dodanie nowego przepisu – § 1a, pozwalającego, w wypadkach szczególnych ze względu na ich wpływ na przebieg czynności, nałożyć karę pieniężną na obrońcę lub pełnomocnika, który bez należytego usprawiedliwienia nie stawiał się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie albo bez zezwolenia tego organu wydalili się z miejsca czynności przed jej zakończeniem.

O szczególności wypadku może przesądzać, np. kolejne już w danym postępowaniu nieusprawiedliwione niestawiennictwo lub wydalenie się z miejsca czynności tego samego obrońcy lub pełnomocnika.

W kategoriach szczególnego wypadku należy również rozpatrywać sytuację zlekceważenia przez obrońcę lub pełnomocnika wezwania lub lekceważącego opuszczenia przez niego miejsca czynności, gdy skutkiem tego była niemożność przeprowadzenia czynności.

Dopuszczenie możliwości nałożenia kary pieniężnej na obrońcę lub pełnomocnika spowoduje zdyscyplinowanie tych uczestników postępowania karnego w sytuacjach, gdy inne środki dyscyplinujące okażą się nieskuteczne lub niewystarczające dla zapewnienia stawiennictwa. Projektowany przepis art. 285 § 1a Kodeksu postępowania karnego przewiduje ponadto, że karę pieniężną na obrońcę lub pełnomocnika w każdym przypadku będzie nakładał sąd, z tym że w postępowaniu przygotowawczym – na wniosek prokuratora. Szczególny tryb nakładania kary pieniężnej na obrońcę lub pełnomocnika jest uzasadniony rolą procesową tych podmiotów, jako reprezentantów strony. Stąd

rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej proponuje się zastrzec do właściwości sądu.

Przepis art. 287 § 1 Kodeksu postępowania karnego dostosowano do nowego brzmienia art. 15 Kodeksu postępowania karnego, ustanawiającego powszechny obowiązek świadczenia pomocy na wezwanie organów procesowych. Na osobę niespełniającą ciężącego na niej obowiązku świadczenia pomocy może zostać nałożona kara pieniężna. W przypadku gdy pomocy odmawia osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, karę pieniężną nakłada się odpowiednio na przedstawiciela lub kierownika instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Do zmian w art. 285 i 287 Kodeksu postępowania karnego nawiązuje korekta przepisu art. 289 Kodeksu postępowania karnego. W myśl projektu ustawy dodatkowymi kosztami postępowania można obciążyć również obrońcę lub pełnomocnika, który przez niewykonanie obowiązku w zakresie stawiennictwa spowodował te koszty. Takimi kosztami można obciążyć również osobę fizyczną, przedstawiciela lub kierownika instytucji, jeżeli przyczyną powstania kosztów jest nieudzielenie pomocy przez tę osobę lub instytucję.

Projektowana ustawa przewiduje ponadto zmianę górnej granicy kary pieniężnej, wymierzonej tytułem kary porządkowej, we wszystkich przepisach przewidujących tę karę. Ustala możliwość wymierzenia tej kary w wysokości do 20 000 zł – na podstawie przepisów art. 19 § 3, art. 20 § 1a, art. 285 § 1 i 1a oraz art. 287 § 1 Kodeksu postępowania karnego. Podniesienie górnej granicy kary pieniężnej ma na celu zapewnienie skuteczności kary porządkowej wobec tych osób, których status majątkowy jest na tyle wysoki, że kara pieniężna w dotychczasowej wysokości nie spełnia funkcji dyscyplinującej.

Chodzi zatem nie o generalne podniesienie wysokości wymiaru kar pieniężnych, a o dostosowanie ich wymiaru do osób o różnym statusie majątkowym, w tym tych o dużych i bardzo dużych dochodach. Ustalając górną granicę kary pieniężnej na poziomie 20 000 zł, posiłkowano się wysokością maksymalnego wynagrodzenia miesięcznego w rozumieniu przepisów ustawy

z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.), stanowiącą niejednokrotnie sześciokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Kierowano się ponadto założeniem, że górna granica kary pieniężnej powinna być wyższa niż maksymalna wysokość wynagrodzenia miesięcznego liczona na podstawie przepisów wskazanej wcześniej ustawy. Wszakże obecnie obowiązująca na poziomie 3 000 zł górna granica kary pieniężnej przewyższa przeciętne wynagrodzenie miesięczne bez wypłat z zysku, które w III kwartale 2005 r. wynosiło 2 483,39 zł (Dz. Urz. GUS z 2005 r. Nr 10, poz. 67).

Projekt przewiduje zmianę przepisu art. 378 Kodeksu postępowania karnego. Zmiana brzmienia § 1 i 3 tego przepisu ma na celu uniemożliwienie blokowania toku postępowania karnego pod pretekstem realizacji prawa do obrony.

Obecnie przepis art. 378 § 1 Kodeksu postępowania karnego umożliwia w sprawie, w której oskarżony musi mieć obrońcę i korzysta z obrony z wyboru, wypowiedzianie, i to wielokrotne, pełnomocnictwa przez obrońcę i oskarżonego, co niejednokrotnie jest wykorzystywane nie w celu realizacji materialnego prawa do obrony, lecz dla wydłużania czasu postępowania sądowego nawet do upływu okresu karalności czynu.

Takie rozwiązanie rodzi bowiem po stronie sądu, w każdym przypadku wypowiedzenia obrony, obowiązek zakreślenia oskarżonemu odpowiedniego terminu do powołania nowego obrońcy. Dopiero po bezskutecznym upływie tego terminu prezes sądu lub sąd może wyznaczyć obrońcę z urzędu. Projektowane przepisy art. 378 § 1 i 3 Kodeksu postępowania karnego odbierają, w takiej sytuacji procesowej, inicjatywę w kształtowaniu terminu rozpoznania sprawy oskarżonemu i jego obrońcy, przekazując ją sądowi orzekającemu w sprawie, odpowiedzialnemu za rozpoznanie sprawy bez zbędnej zwłoki, w rozsądnym terminie.

Projektowana zmiana Kodeksu postępowania karnego w obrębie art. 15 spowodowała potrzebę zmiany przepisu art. 8 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Przepis ten odsyła bowiem do treści art. 15 § 2 K.p.k., jako mającego odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia.

Rozbudowanie treści art. 15 § 2 K.p.k. i opisanie zakresu i rodzaju pomocy świadczonej przez określone podmioty w dwóch przepisach wymagało zatem odpowiedniej korekty art. 8 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Dla skuteczności regulacji w zakresie dyscyplinowania uczestników postępowania sądowego niezbędne jest również wprowadzenie odpowiednich regulacji w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zasadniczą zmianą w obrębie tej ustawy jest dopuszczenie możliwości nałożenia porządkowej kary grzywny na obrońcę lub pełnomocnika w razie naruszenia przez niego powagi, spokoju lub porządku czynności sądowych albo ublżenia sądowi. Regulację taką przewiduje projektowany przepis art. 51 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, który nie wyklucza zastosowania porządkowej kary grzywny wobec obrońców i pełnomocników. Tak jak w obecnym stanie prawnym, nowelizowane niniejszą ustawą przepisy Kodeksu postępowania karnego i Prawa o ustroju sądów powszechnych nie dopuszczają natomiast stosowania wobec obrońcy lub pełnomocnika porządkowej kary pozbawienia wolności. W sytuacji kiedy obrońca lub pełnomocnik, mimo upomnienia, nadal rażąco narusza powagę, spokój lub porządek czynności sądowych albo ublża sądowi, przewodniczący składu sądu będzie mógł odebrać mu głos w danej kwestii, a sąd – ukarać go porządkową karą grzywny w wysokości nawet do 30 000 zł. Podstawę prawną do dyscyplinowania obrońcy lub pełnomocnika, który, mimo upomnienia, nadal narusza powagę, spokój lub porządek czynności sądowych albo ublża sądowi, będzie stanowił projektowany przepis art. 49a Prawa o ustroju sądów powszechnych. Przepis ten obejmuje zarówno adwokatów jak i aplikantów adwokackich upoważnionych do występowania przed sądem na podstawie przepisów ustawy – Prawo o adwokaturze, a także radców prawnych i aplikantów radcowskich upoważnionych do występowania przed sądem na podstawie przepisów ustawy o radcach prawnych.

Projektowane przepisy art. 49a i art. 51 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie naruszają zasady równości stron między oskarżonym i jego obrońcą a oskarżycielem publicznym w postępowaniu karnym.

Istotą kar porządkowych, przewidzianych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych jest bowiem przywrócenie porządku rozprawy lub czynności

procesowej naruszonego zachowaniem osoby. Instrumenty do przywrócenia porządku powinny być adekwatne do roli procesowej, jaką pełni osoba naruszająca ten porządek.

Prokurator lub funkcjonariusz innego organu, występujący w charakterze oskarżyciela publicznego, może być w każdym czasie zastąpiony w sprawie przez innego prokuratora lub funkcjonariusza bez szkody dla przebiegu postępowania.

Tymczasem, w przypadku ustanowionego obrońcy lub pełnomocnika, takie zastąpienie bez wpływu na przebieg procesu nie jest możliwe. Należy więc zastosować inne instrumenty dyscyplinujące dla przywrócenia porządku czynności sądowych, niż w przypadku prokuratora lub innego oskarżyciela publicznego.

Natomiast odpowiedzialność dyscyplinarna w przypadku obrońcy lub pełnomocnika będącego adwokatem (aplikantem adwokackim) lub radcą prawnym (aplikantem radcowskim), za przewinienia przeciwko powadze sądu, spokojowi lub porządkowi czynności sądowych, odbywa się na podobnych zasadach, jak w przypadku prokuratora lub innego funkcjonariusza.

Przez nowelizację art. 206 § 1 i 2 Kodeksu karnego wykonawczego proponuje się, aby porządkową karę grzywny poddać wykonaniu na takich samych zasadach jak wykonanie orzeczenia zasądzającego koszty sądowe i wykonanie nałożonej porządkowej kary pieniężnej.

Istotą porządkowej kary grzywny jest jej natychmiastowa wykonalność i dlatego stanowi ona bardzo skuteczny instrument dyscyplinujący uczestników postępowania, niezależny od odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokata lub radcy prawnego za ten sam czyn. Stąd projektowany przepis art. 49a Prawa o ustroju sądów powszechnych dopuszcza stosowanie porządkowej kary grzywny w podwyższonym wymiarze niezależnie od działań sądu przewidzianych w projektowanym przepisie art. 20 Kodeksu postępowania karnego.

Górną granicę wysokości porządkowej kary grzywny, przewidzianej w art. 49 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, zrównano z górną granicą kary pieniężnej przewidzianej projektem niniejszej ustawy w Kodeksie postępowania karnego, określając ją kwotowo na poziomie 20 000 zł.

W art. 5 projektu ustawy przewidziano zmianę w art. 90 ustawy – Prawo o adwokaturze przez nadanie Ministrowi Sprawiedliwości prawa strony w postępowaniu dyscyplinarnym.

W myśl projektowanego przepisu art. 90 ust. 2a, Minister Sprawiedliwości będzie mógł uczestniczyć osobiście lub przez swojego przedstawiciela w rozprawach i posiedzeniach sądów dyscyplinarnych na prawach strony i wnosić środki odwoławcze od orzeczeń sądów dyscyplinarnych. Obecnie przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości mogą jedynie być obecni na rozprawie przed sądem dyscyplinarnym (art. 95a ustawy – Prawo o adwokaturze), a Ministrowi Sprawiedliwości oraz osobom przez niego uprawnionym przysługuje prawo wglądu do akt i żądania informacji o wynikach postępowania dyscyplinarnego oraz prawo żądania prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych wraz z aktami sprawy (art. 95b ustawy – Prawo o adwokaturze).

W zakresie środków odwoławczych od orzeczeń dyscyplinarnych Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje jedynie kasacja.

W oparciu o projektowany przepis art. 90 ust. 2a ustawy – Prawo o adwokaturze Minister Sprawiedliwości będzie miał wpływ na przebieg postępowania dyscyplinarnego w stopniu takim samym jak strony postępowania oraz prawo do wnoszenia zwykłych środków odwoławczych od orzeczeń dyscyplinarnych.

Takie same uprawnienia w postępowaniu dyscyplinarnym wobec radców prawnych i aplikantów radcowskich nadaje Ministrowi Sprawiedliwości nowelizowany przepis art. 68¹ ust. 1b ustawy o radcach prawnych. W ustawie o radcach prawnych należało wprowadzić też instytucję analogiczną do tej, jaką przewiduje art. 90 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze, mianowicie uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do polecenia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu.

Uprawnienie takie przewiduje projektowany przepis art. 68¹ ust. 1a ustawy o radcach prawnych. Uprawnienie Ministra Sprawiedliwości, o którym mowa w art. 90 ust. 2 ustawy – Prawo o advokaturze oraz projektowanym przepisie art. 68¹ ust. 1a ustawy o radcach prawnych, w połączeniu z instrumentami przewidzianymi w projektowanym art. 20 § 1 Kodeksu postępowania karnego, stworzy spójny i skuteczny system reagowania na uchybienia dyscyplinarne obrońców i pełnomocników w toku postępowania karnego.

Jednocześnie wskazać należy, że obecnie jest opracowywany rządowy projekt ustawy o postępowaniu dyscyplinarnym wobec osób wykonujących niektóre zawody prawnicze, przewidujący inny, wspólny dla sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych, komorników sądowych i notariuszy, model postępowania dyscyplinarnego.

Przewidziane w niniejszym projekcie zmiany w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów (aplikantów adwokackich) i radców prawnych (aplikantów radcowskich) odnoszą się do obowiązującego stanu prawnego.

Zatem w toku prac legislacyjnych w Parlamencie zmiany projektowane w ustawie – Prawo o advokaturze i w ustawie o radcach prawnych będą wymagały zsynchronizowania z pracami nad projektem ustawy o postępowaniu dyscyplinarnym wobec osób wykonujących niektóre zawody prawnicze.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI I KONSULTACJE SPOŁECZNE

Wejście w życie projektowanej ustawy przyczyni się do zdyscyplinowania uczestników postępowania karnego i tym samym będzie stanowiło istotny element usprawnienia postępowania.

Projektowana ustawa nie spowoduje natomiast skutków na rynku pracy, w sferze konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki oraz pozostanie bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Nie wywoła również bezpośrednich skutków finansowych dla budżetu państwa, w szczególności nie spowoduje dodatkowych wydatków. Pośrednio zaś może przyczynić się do oszczędności wydatków na funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości przez wyeliminowanie nieefektywnych terminów rozpraw sądowych lub czynności procesowych.

Projekt ustawy został skonsultowany z Sądem Najwyższym, Krajową Radą Sądownictwa, Naczelną Radą Adwokacką i Krajową Radą Radców Prawnych, Stowarzyszeniem Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej oraz sądami apelacyjnymi, okręgowymi i rejonowymi.

Uwagi zgłoszone w toku tych konsultacji zostały rozpatrzone i częściowo uwzględnione w treści projektu ustawy.

Nie została mianowicie uwzględniona uwaga Sądu Najwyższego, dotycząca art. 15 Kodeksu postępowania karnego, a poddająca w wątpliwość rozszerzenie obowiązku udzielania pomocy organom prowadzącym postępowanie karne na podmioty niepubliczne i zbyt szeroki zakres pojęciowy obowiązku „udzielenia pomocy”. Zważyć bowiem należy, że pojęcie „udzielenia pomocy” występuje w obecnym brzmieniu przepisu art. 15 § 2 K.p.k., a nowelizacja w obrębie tego przepisu nie dotyczy zakresu pomocy, lecz kręgu podmiotów zobowiązanych. Natomiast powszechny obowiązek świadczenia na rzecz wymiaru sprawiedliwości, jak wskazano wcześniej w uzasadnieniu projektu, nie stanowi *novum* na gruncie procesu karnego.

Z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu projektu ustawy nie zostały również uwzględnione uwagi Sądu Najwyższego kwestionujące relacje projektowanego art. 117a K.p.k. do art. 117 § 2 K.p.k. oraz podnoszące kontrowersyjność art. 378 § 1 K.p.k. z punktu widzenia prawa do obrony.

Za nieuzasadnione uznano też uwagi, że przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości uprawnień strony w postępowaniu dyscyplinarnym wobec adwokatów i radców prawnych stanowi zbyt daleko idącą ingerencję w samorządność tych korporacji.

Nie uwzględniono uwag Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych, które, oceniając cały projekt ustawy negatywnie, zakwestionowało wszystkie zawarte w nim regulacje dotyczące obrońców i pełnomocników.

Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej zgłosiło do projektu ustawy uwagi głównie o charakterze redakcyjnym, zaś merytorycznie poddało w wątpliwość potrzebę rozszerzenia obowiązku udzielenia pomocy, o którym mowa w art. 15 K.p.k., na osoby fizyczne oraz zbyt wysoki górny pułap kary porządkowej przy jednoczesnym braku kryteriów jej wymierzania.

Uwagi kwestionujące górny pułap kary pieniężnej i porządkowej kary grzywny znalazły się również w opiniach zgłoszonych przez sądy i poszczególnych sędziów. W wyniku rozważenia tych uwag dopuszczalną wysokość kary porządkowej proponowanej projektem ustawy obniżono z 30 000 zł do 20 000 zł, natomiast w wypadku, o którym mowa w projektowanym przepisie art. 49a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, z 60 000 zł do 30 000 zł.

Pozostałe uwagi zgłoszone przez sądy wykazują szeroki zakres proponowanych koncepcji dyscyplinowania uczestników postępowania, niekiedy wykraczający poza założenia tematyczne niniejszego projektu ustawy.

W projekcie ustawy zostały uwzględnione uwagi dotyczące wskazania w art. 20 § 1b K.p.k. właściwości sądu, do którego przysługuje zażalenie i zapewnienia w każdym przypadku sądowej kontroli postanowienia prokuratora o ukaraniu karą porządkową, uwagi postulujące poddanie

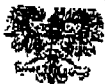

porządkowej kary grzywny, o której mowa w projektowanych przepisach art. 49 § 1 i art. 49a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, egzekucji na zasadach przewidzianych w Kodeksie karnym wykonawczym, postulat odpowiedniego stosowania projektowanego art. 15 § 2 i 3 K.p.k. na gruncie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Krajowa Rada Sądownictwa poinformowała, że nie zgłasza uwag co do istoty rozwiązań prawnych proponowanych w projekcie, jednakże poddała w wątpliwość projektowaną wysokość górnej granicy kar porządkowych.

Uwag do projektu ustawy nie nadesłała Naczelna Rada Adwokacka.

Tok prac legislacyjnych nad projektowaną ustawą rozpoczął się jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), tj. przed dniem 7 marca 2006 r. i z tych względów projekt ten nie podlegał procedurom przewidzianym tą ustawą.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP- 702 /06/DP/mw

Warszawa, 28.03. 2006 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-50-06), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości

